

РЕШЕНИЕ

№ 37357

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4802**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и чл.4 ал.1 от ЗМДТ. Образувано е по жалба на Т. Б. З., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 1045682-1 от 06.03.2025г., издаден от орган по приходите в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД25-РД28-159/10.04.2025г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление “Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който са установени задължения за плащане на данък недвижими имоти (ДНИ) в размер на 80,35 лв. и лихва към 06.03.2025г. в размер на 24,82 лв. и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 68,60 лв. и лихва към 06.03.2025г. в размер на 90,04 лв. за данъчни периоди 2020-2024г. за притежаваната от нея 1/30 идеална част от недвижими имоти, представляващи земя с идентификатор 68134.4401.29, с площ 8066 кв.м. и земя с идентификатор 68134.4401.25, площ 3179 кв.м., с формирана данъчна партида 7212Н278721 и партида с № 7212Н278722.

В жалбата се изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Според жалбоподателката, АУЗД е издаден при липса на извършен анализ на събраните доказателства. Актът се основава на констатации, правни изводи и тълкувания, които не съответстват на действителната фактическа обстановка. Претендира за приложение на чл.10, ал.3 от ЗМДТ, като твърди, че процесните имоти представляват земеделска земя и не са застроени. Счита, че не са

налице предпоставките по чл.64, ал.1, вр. чл.11 от ЗМДТ за облагане с ДНИ и ТБО. Иска се отмяна на акта.

В хода на съдебното производство жалбата се поддържа от упълномощен адвокат. Не е заявено искане за присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, изпраща административната преписка. Не изразява становище по подадената жалба и не е представляван.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че съгласно Нотариален акт за собственост върху недвижим имот на основание реституция по Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и наследство № 108, том II, рег. № 10183, дело № 257/2008г., вписан в Служба по вписванията с вх. № 90893 с Акт № 15, том ССХХХII, дело № 63179 (л 121 от делото) Т. Б. З. е призната за собственик на 1/30 идеални части от два поземлени имота, находящи се в землището на [населено място], Столична община, Район В., като поземлените имоти са деклариран в общината от съсобственика Х. Д. Х. през 2025г.

1. Поземлен имот с идентификатор 68134.4401.25 и площ 3179 кв.м. е деклариран с Декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 07.02.2025г.(л. 105) и е формирана данъчна партида с № 7212Н278722. В част I, точка 3 от декларацията е видно отбелязване, че имотът представлява “земя”.

Съгласно приложената Скица на поземлен имот № 15-1284737-17.12.2024г., имотът по кадастрална карта и кадастралните регистри на [населено място], одобрен със Заповед № РД-18-54/30.08.2010г. на изпълнителния директор на АГКК е с адрес: [населено място], Район „Л.“, „О.“; с трайно предназначение на територията: земеделска; начин на трайно ползване: пасище; категория на земята при неполивни условия: 0 (л. 109 от делото). Тези характеристики са отразени и в Удостоверение за характеристики на поземлен имот в земеделска територия на Агенция за геодезия, картография и кадастър (л. 108), съгласно което, местоположението на поземления имот граничи с пътна мрежа, а спрямо строителните граници на населеното, в което се намира: до 1 км;

2. Другият процесен поземлен имот с идентификатор 68134.4401.29 и площ 8066 кв.м. е деклариран с Декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН] от 07.02.2025г.(л. 113) и е формирана данъчна партида с № 7212Н278721. В част I, точка 3 от декларацията отбелязано, че имотът представлява “земя”.

Съгласно приложената Скица на поземлен имот № 15-1284740-17.12.2024г., имотът по кадастрална карта и кадастралните регистри на [населено място], одобрен със Заповед № РД-18-54/30.08.2010г. на изпълнителния директор на АГКК е с адрес: [населено място], Район „Л.“, „О.“; с трайно предназначение на територията: земеделска; начин на трайно ползване: пасище; категория на земята при неполивни условия: 0 (л. 116 от делото). Тези характеристики са отразени и в Удостоверение за характеристики на поземлен имот в земеделска територия на Агенция за геодезия, картография и кадастър (л. 120), съгласно което, местоположението на поземления имот граничи с пътна мрежа, а спрямо строителните граници на населеното, в което се намира: до 1 км.

Вземайки предвид събраните доказателства, инспектор по приходите в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ при СО е издал процесния Акт за установяване на задължение декларация № 1045682-1 от 06.03.2025г., с който са определени публичните задължения за ДНИ и ТБО, за периода 2020г. – 2024г., в общ размер на 148,95 лв. и лихви в общ

размер на 46, 26 лв. (л. 93-94 от делото).

При обжалването по административен ред на акта директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е възприел изводите, направени в АУЗД, поради което на основание чл. 155, ал. 2 от ДОПК го е потвърдил с Решение № СФД25-РД28-159 от 10.04.2025г. (л. 148 и сл.) Горестоящият орган не е споделил направените от жалбоподателката възражения, като е приел в мотивите на решението, че в хода на производството са събрани достатъчно доказателства, които установяват факти и обстоятелства, свързани с облагането на недвижимия имот с данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци. В тази връзка е намерил, че имотът, представляващ земеделска земя, попада в общия случай по ал. 1 на чл. 10 от ЗМДТ, поради което данък се дължи.

Освен представените с жалбата писмени доказателства, по делото е приета и представената от ответника административна преписка. В преписката се съдържа обяснителна записка, видно от която, органът по приходите е приел, че имотът се облага с ДНИ и ТБО, тъй като попада в строителните граници. Посочено е, че дължимият за имота данък се определя съгласно чл.15 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ в размер на 1.875 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК във вр. чл. 144 ДОПК от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна предвид следното:

Обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл.4, ал.1 - 5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно ал.4 служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – инспектор в отдел “Общински приходи - Л.” в дирекция “ Общински приходи” към направление” Финанси и здравеопазване” при Столична община, съобразно нормата на чл.4, ал.1 и ал.3 от ЗМДТ и правомощията предоставени му със заповед № СОА23-РД09-2483/17.11.2023 г. на кмета на Столична община и длъжностната характеристика за длъжността инспектор в отдел “Общински приходи” към дирекция „Общински приходи“ на СО.

При издаване на обжалвания акт административният орган не са допуснати съществени нарушения на процесуалните разпоредби на закона. Обжалваният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

По принцип липсата на фактически и правни основания е нарушение на изискването за форма на всеки административен акт, защото в чл. 59, ал. 2 АПК във вр. с § 2 ДОПК са посочени изрично елементите на писмената форма на акта и в т. 4 са визирани фактическите и правни основания. Съдът допуска в практиката си саниране на нарушението неизлагане на фактически и правни основания при условие, че такива основания са изложени в друг документ, част от административната преписка по издаване на акта. Съобразно Тълкувателно решение № 16 от 31.03. 1975 година на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт - в съпътстващата документация по неговото издаване В случая освен от мотивите, изложени в акта, към административната прииска е представена и обяснителна записка

относно формиране на ТБО на Т. Б. З. по партиди 7212Н278722 и 7212Х278721 за периода 01.01.2020 - 31.12.2024г., поради което съдът може да установи налице ли са основанията за издаване на акт по чл. 107, ал. 3 ДОПК, който е данъчният обект и данъчният период. Данъчната ставка е описана в самия АУЗД за всяка от процесните години.

Относно съответствието на оспорения АУЗД с материалния закон съдът намира следното:

Според чл.107, ал.3 от ДОПК АУЗД се издава по искане на задълженото лице или служебно в три хипотези - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. В случая административният орган е посочил, че след проверка е установил, че не са внесени дължимите суми, следователно производството по чл.107, ал.3 ДОПК е образувано по негова инициатива – служебно, конкретно третата хипотеза на визираната разпоредба.

По делото се установява, че поземлен имот с идентификатор 68134.4401.25 и площ 3179 кв.м. и поземлен имот с идентификатор 68134.4401.29 и площ 8066 кв.м., находящи се в [населено място], Район „Л.“, землище „О.“, представляващи „земеделска земя“, са декларирани в общината през 2025г. с декларации по чл. 14 от ЗМДТ, подадени от Х. Д. Х. /един от съсобствениците определени с Нотариален акт за собственост върху недвижим имот на основание реституция по ЗСПЗН с № 108, том II, рег. № 10183, дело № 257/2008г. (л 121 от делото). Липсва спор, че жалбоподателката Т. Б. З. с посочения НА е призната за собственик на 1/30 идеални части от двата поземлени имота, като това е отразено и във визираните декларации.

Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно наличието на основание за освобождаване от ДНИ по чл.10, ал.3 от ЗМДТ и съответно от заплащането на услугите по чл.62 от ЗМДТ

Съгласно чл.10, ал.1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Съгласно ал.3 не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен.

Видно от посочената разпоредба, за да подлежи един поземлен имот на облагане с данък върху недвижимите имоти, независимо дали попада в строителните граници на населеното място, той трябва да има предназначението по чл.8, т.1 ЗУТ и по отношение на него да е осъществена промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по ред на специален закон.

В случая, от представените по делото удостоверения за характеристики на поземлени имоти в земеделска територия, издадени от Агенция по геодезия, картография и кадастър се установява, че към 17.12.2024 г. спорните поземлени имоти представляват земеделска земя, с начин на трайно ползване – пасища. Така също, по отношение на същите не се твърди и не се представят доказателства след посочената дата да е осъществена или започната процедура за промяна на предназначението по реда на чл.17 и сл. от ЗОЗЗ. Следователно не е изпълнена едната от трите кумулативни предпоставки по чл. 10, ал. 1 ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти, а именно – промяна на предназначението на земята, каквато се изисква от специален закон.

С допълнението (ДВ. бр. 98 от 2010 г.) законодателят въвежда и още един критерий за определяне

на облагаемост на имотите - да е налице промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Условието промяната на предназначението на земята да е по реда, регламентиран в специалните закони (за земеделските земи и горите — по реда на ЗОЗЗ и ЗГ сочи, че такава промяна следва да е налице по отношение на ПИ, включени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и по отношение на ПИ, които са извън тях. В тази връзка следва, че в процения случай приходните органи в Столична община са приложили неправилно материалния закон, предвид необосновано приетото, че в случая е налице хипотеза първа на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд - Решение № 1631 от 19.02.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9486/2024 г., VIII о.; Решение № 12375 от 15.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5592/2024 г., VIII о.; Решение № 6858 от 5.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1139/2024 г., VIII о.; Решение № 12377 от 12.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 6884/2023 г., I о. и др.

На основание чл. 64, ал.1 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината, според който данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. От изложеното следва, че след като имотите на жалбоподателката са необлагаемо с данък, то за тях не се дължи и заплащане на такса за битови отпадъци.

По изложените съображения съдът намира, че са налице материалноправните основания на чл. 10, ал. 3 от ЗМДТ за процесните поземлени имоти /земеделски земи – пасища/ без променен статут и данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци за същите не се дължи и начисляването на такъв данък, съответно такса се явява незаконосъобразно, както основателно се твърди и от жалбоподателката. С оглед на това оспореният АУЗД следва да бъде отменен поради наличието на основание по чл. 146, т.2, 3 и 4 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 във връзка с чл. 144 от ДОПК, Административен съд - София - град, I отделение, 65 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на задължение декларация № 1045682-1 от 06.03.2025г., издаден от орган по приходите в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД25-РД28-159/10.04.2025г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление “Финанси и здравеопазване“ при Столична община, с който са установени задължения за плащане на данък недвижими имоти, в размер на 80,35 лв. и лихва в размер на 24,82 лв. и такса битови отпадъци, в размер на 68,60 лв. и лихва в размер на 90,04 лв., за данъчни периоди 2020-2024г., за притежаваната от Т. Б. З. 1/30 идеална част от недвижим имот, представляващ земя с идентификатор 68134.4401.29, с площ 8066 кв.м. и земя с идентификатор 68134.4401.25, площ 3179 кв.м., с формирана данъчна партида 7212Н278721 и партида с № 7212Н278722.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

СЪДИЯ: